

DE AEOLUS-HARP.

Gewoonlijk wordt aangenomen dat de trilling der snaren van de Aeolus-harp plaats grijpen in een vlak dat evenwijdig is aan de richting des winds, en in overeenstemming hiermede stelt men zich voor, dat de werking des winds in een wrijving bestaat, geheel als die van een strijkstok. Lord RAYLEIGH koesterde twijfel aangaande de juistheid dezer verklaring en nam daarom de volgende proef.

Een krachtig onder een schoorsteen brandend vuur werd in dier voege met een uit hout en papier samengesteld scherm omgeven, dat de lucht slechts toegang had door een soort van buis, die 26 duim lang en 4 duim breed was. In het midden daarvan was een snaar gespannen. De sterkte van den trek kon geregeld worden. Om de beweging der snaar zichtbaar te maken, was daarop met was een zilveren bolletje vastgekleefd, waarin zich een op gepaste wijze geplaatst licht weerkaatste, dat door een verrekijker kon worden waargenomen. Het bleek nu dat de baan van het lichtpunt nagenoeg rechtlijnig en vertikaal was, zoodat de trilling dwars door den wind geschiedt. Soms tijds was de baan werkelijk elliptisch, met de groote as in vertikale richting.

In stillen nacht en bij een regelmatig brandend vuur is de toon dikwijls langen tijd standvastig, maar hij is uiterst gevoelig voor de geringste verandering in den trek. Eens was het niet mogelijk eene verwijderde deur zoo zacht te openen, dat de toon niet afgebroken werd, die zich echter na eenige seconden, nadat de deur gesloten was, weder liet hooren. Een stuk papier, zoo groot als de hand, geworpen op het zonder vlam brandende vuur, veranderde den trek dadelijk zoozeer, dat de toon ophield, doch weder aanving zoodra de door de verbranding gevormde warme gassen in den schoorsteen waren opgetrokken. Het is niet de ontoereikende kracht des winds maar zijne onregelmatigheid, die oorzaak is dat de in de open lucht geplaatste aeolus-harp dikwijls geen tonen geeft. (*Phil. Mag.* March, 1879, p. 161.)